

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 100/23

Люксембург, 15 юни 2023 г.

Решение на Съда по дело C-411/22 | Thermalhotel Fontana

Свободното движение на работници не допуска правна уредба на държава членка, която поставя обезщетението в зависимост от налагането на мярка за карантиниране от собствените ѝ административни органи

Такава правна уредба може да доведе до непряка дискриминация на работниците мигранти

В края на 2020 г. няколко служители на австрийския хотел Thermalhotel Fontana са подложени на тестове за COVID-19. Хотелът уведомява компетентния австрийски здравен орган за положителните резултати от тестовете. Някои от засегнатите служители пребивават в Словения и Унгария. Поради това австрийският здравен орган не им налага мерките за карантиниране съгласно приложимия австрийски закон (EpiG¹), а уведомява компетентните унгарски и словенски органи. Тези органи разпореждат на посочените служители мерки за карантиниране по съответното им местоживеене съгласно местното право. През тези периоди на карантина Thermalhotel Fontana продължава да изплаща съответните възнаграждения на засегнатите служители съгласно австрийското трудово право. Тъй като се счита за суброгирано се в правото на обезщетение на служителите си лице поради изплащането на заплатите им, хотелът иска от съответния австрийски административен орган обезщетение за загубата на доходи, претърпяна от служителите му през посочените периоди, на основание на EpiG. Административният орган отхвърля тези искания.

Жалбите срещу това решение също са отхвърлени като неоснователни в първоинстанционното производство, тъй като съдът счита, че право на обезщетение поражда единствено решенията, основани на административна мярка, която е приета съгласно EpiG и води до загуба на доходи за служителите.

Австрийският Върховен административен съд решава да спре производството до произнасянето на Съда по **въпроса дали обезщетението, предоставено на служителите по време на тяхната карантина, представлява „обезщетение за болест“ по смисъла на регламента за координация на системите за социална сигурност² и следователно дали това обезщетение попада в приложното поле на този регламент.** Ако това е така, запитващата юрисдикция счита, че в съответствие с тези разпоредби австрийските органи би следвало да зачетат решение за карантиниране, прието от органите на други държави членки, като все едно взето от национален орган.

Ако отговорът на първия въпрос обаче е отрицателен, **запитващата юрисдикция иска да се установи дали принципът на свободно движение на работниците, отразен в член 45 ДФЕС и член 7 от**

¹ Epidemiegesetz (Закон относно епидемиите).

² Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).

Регламент № 492/2011³, не допуска правна уредба на държава членка, която поставя предоставянето на обезщетение в зависимост от това мярката за карантиниране да е наложена от същата държава членка.

Съдът отговаря отрицателно на първия въпрос. Според него регламентът за координация на системите за социална сигурност се прилага за обезщетенията, които се отпускат на получателите, от една страна, без каквато и да е индивидуална преценка на нуждите на лицето въз основа на определеното от закона положение, и от друга страна, за обезщетенията, които са свързани с рисковете, изрично изброени в член 3, параграф 1 от посочения регламент. По-нататък Съдът констатира, че второто условие не е изпълнено. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика **„обезщетенията за болест“ по смисъла на посочената разпоредба са насочени основно към оздравяването на болния⁴.** Случаят обаче не е такъв с обезщетение като предвиденото в ЕriG, тъй като за получаването на подобно обезщетение е без значение дали лицето, спрямо което се прилага мярката за карантиниране, действително е болно. **Такова карантиниране не е наложено с цел излекуването на засегнатото лице, а за да се защити населението срещу заразяване от последното.**

Относно втория въпрос, Съдът отговаря утвърдително, като припомня, че принципът на свободно движение на работниците налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, що се отнася до заетостта, възнаграждението и другите условия на труд. Така работник, който е гражданин на държава членка, се ползва на територията на друга държава членка от същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани. Оттук произтича постоянната съдебна практика, съгласно **която разпоредба от националното право трябва да се счита за непряко дискриминационна, когато може да засегне и така да оцети в по-голяма степен работниците, граждани на други държави членки, отколкото работниците местни граждани⁵.** Предвиденото от ЕriG обезщетение се предоставя само на карантинирани лица на основание на този закон, след привеждане в действие от националните здравни органи, или следователно само на лица, пребиваващи на австрийската национална територия. **В този смисъл обезщетението е непряко свързано с условие за пребиваване на австрийска територия, което засяга в по-голяма степен работниците мигранти и поради това представлява непряка дискриминация.**

Колкото до наличието на обективна обосновка на мярката, Съдът счита, че несъмнено е в интерес на общественото здраве, което позволява да се ограничава свободното движение на работници, да се налагат мерки за карантиниране и да се предвиди изплащането на обезщетение, за да се насърчи спазването им. **Все пак обезщетяването само на лицата, карантинирани съгласно националната правна уредба, с изключение по-специално на работниците мигранти, карантинирани по силата на действащите в държавата членка по пребиваването им здравни мерки, не може да постигне тази цел.** В този смисъл обезщетяването на такива работници мигранти може по същия начин да ги насърчи да спазват в интерес на общественото здраве наложената им карантина.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки в рамките на отнесен до тях спор да се обърнат към Съда с въпрос за тълкуването на правото на Съюза или за валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. По него следва да се произнесе националната юрисдикция в съответствие с акта на Съда. Актът на Съда обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

³ Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 година относно свободното движение на работници в Съюза (ОВ L 141, 2011 г., стр. 1).

⁴ Решение от 15 юли 2021 г., А (Обществено здравеопазване), [C-535/19](#) (вж. също прессъобщение [№ 136/21](#)).

⁵ Решение от 8 декември 2022 г., Caisse nationale d'assurance pension, [C-731/21](#) (вж. също прессъобщение [№ 199/22](#)).

Неофициален документ за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение се публикува на уебсайта CURIA в деня на обявяването му.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението могат да се намерят на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106

Поддържайте връзка!

